

MALÁ ČARODĚJNICE

Byla jednou jedna malá čarodějnice. Bylo jí sto dvacet sedm let, a to přece na čarodějnici není vůbec žádný věk. Bydlila hluboko v lese v kouzelnickém domku na samotě. Ten kouzelnický domek měla sama pro sebe, nebyl proto zvlášť veliký. Ale malé čarodějnici stačil, krásnější kouzelnický domek by si ani nemohla přát.

Měl báječně zborcenou střechu, křivý komín, a rozvrzané okenice. Na louce za domkem stála pec. Bez té to ovšem nešlo. Kouzelnický domek bez pece by nebyl žádný kouzelnický domek.

Malá čarodějnice měla havrana, který uměl mluvit. Říkala mu havran Abraxas. Nemyslete si, že snad jen uměl zakrákat „dobrýtro“ a „dobrý večer“ jako obyčejný havran, který se naučil mluvit, Abraxas uměl povědět taky všechno ostatní. Malá čarodějnice si na něm velmi zakládala. Byl to neobyčejně moudrý havran, vždycky jí ke všemu řekl, co si o tom myslí, a nikdy nedržel zobák.

Asi šest hodin denně trávila malá čarodějnice tím, že se cvičila v kouzlech. Kouzla, to není jen tak. Kdo to chce někam dotáhnout, nesmí být líný. Napřed se musí naučit všem menším čarodějným kouskům – potom těm velkým. Musí prostudovat kouzelnickou knihu stránku za stránkou a nesmí nic vynechat.